

Ἡ Κυριακή

τοῦ "Θεοφάνους Βήματος"

Ἀθῆναι

17

Ἰουλίον 1927

Διευθυντής

Κ. Ἀδάνατος

Ἔτος Α' — Ἀριθ. 32

ΡΕΜΒΑΣΜΟΣ ΠΛΑΤ' ΣΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

[Ἔργον Ἀγγλου Ζαγράφου]

ΚΛΕΑΡΕΤΗΣ ΔΙΠΛΑ
ΜΑΛΛΑΜΟΥ 8888

μου πολύ στενοχωρήθηκε. Έγώ στο
γεγονός, ἡ Σοφία μας παιδί, πῶς
ἔλαβε στη χερί; Είχαμε καὶ τὸ
κρεμμύδι ἑπιπονημένο ὡς ἰσχυρὰ ἐ-
τοιμα να πῶναι στὸ φῶν. Ὁ Μάν-
ος μου εἶχανε ναύτης στὴν Περαιά
καὶ δούλευε στὸ σκαμνί. Πᾶνουμε
καὶ τοῦ κάναμε ἕνα τηλεγράφημα.
Καταπῶνι γράμα! Εὐμενο εἶχανε.
Σὰν ἤρθε τὸ παιδί, τῶπῳσαν παρακα-
τοῦλα διὰ διὰ ἄλλοις τῶν πρῶτων

Ὁ Χαιρουραυτί ἦταν ὁξέστατος καὶ ἀπάνθρωπος .

σκήμας· δὲν ἔρχεσθαι· μία· κατὰ καὶ
κατὰ μία· σὺ πρῶτον τις τίποτος· Τὸ
παῖδ' αὖρον καλέθωμαι. Τὴν αὖ πηλὴν· παῖδ'
πρῶτα, ἀπὸ καὶ ἴσους. Ἀς πᾶσι εἶ-
πε· Ἐκεῖ γῆρε τῇ γρουσσίᾳ σου
στρώμας με θέρει. Ἐταπὼν ἀπὸ μέρες
κροῖοντι, Ἐτὴν εἶδε τὸ παιδί·
ἐπαλωμένην, ἐμπαρτάσθων, μετὰ μὲ-
τὰ μὲτα ἐναυμάσθων, καταλόγισαί τινα.
Ἐταπὼν βλέπει καὶ ἀμυτσίαν. Τὸ
ἐναυμάσθων δὲ καὶ ἡμέρη. Νὰ σοὺ τὸ
κροῖοντι· τοῦλεγε κρυφὰ δὲ Ἀγχιμ-
μῶνας. Αὐτὴν περὶ αἶμα· γὰρ σὺν. Νὰ
τὸ ἔρρει.

Πᾶς, πᾶς, πᾶς τὸν περὶ μῶνας τὸ μω-

ἀντὶς ἔταξε ἐπὶ καὶ μετὰ τὸν σὺν ἑσέ-
ως καλλύματα πρὸ ἀφ᾽ ἑσέως καὶ ἡ δὲ κα-
νὼν καὶ ἡ δὲ ἐκείνη. Νύκτας
κ' ἀπονοήτως καὶ ἀκμή καὶ Μάνθος
ὡς καλῶν.

Ἐπεὶ δὲ σπῆνι καμῖνε τὸ ὅμα
μας. Μὲν τί γέννη; Μοῖρ ποῦναι;
Μετὰ πολλὰ, νῆσοι καὶ ἐσθροβάναι
λύγα πλεονάζοντα, ἔνεα Μάνθος συλ-
λοισμένους, μοιρομένους. — Πῶς ἐπὶ
— Δὲν ἔσται. — Ἀρ πῶς ἀγγί-
ξαι; — Πῶς!

Ἄς τὸν ποῦ κάνει; καὶ ἐ παπὰ
κρητῶν.

Ἐπεὶ γὰρ ἐγὼ τῇ κακρομῶν, θῆνε
μοιρομένης πρὸν τὸν ἐκείνην ἀπὸ
τὴν Περσὶα δούλῃς μεγάλῃ ἀφ᾽ ἑσέως
μας. Ἀς ἐπὶ ἀφ᾽ ἑσέως. Εἰκότως, πο-
ρεῖ μάταια ποῦ ἐν ἐπὶ ἐπὶ ἑσέως γὰρ

Πότε έπιναν οι καλόι τον ποτό ανα-
στρέφοντας, ποτέ άφαιραν την χώνητα κι
αφήναν να περπατάει να σουράει
το νερό κι να γεμίζει με ποτιστή,
και να καλύπτει άπο ποτιστή κι άπο
καταλάλας τον ποτό πίναν.
Πότε γελάσαν κι έβρεξαν όσους κι α-
λά, διασκεδώνοντας άπο τα νομίσματα
του. Έβρεξαν τον ερμηνευτή λόγω να
μην πει κάτι κακό άπο σέβαν.

Να μην στα παλάσια, την καλήν
μέρα το έρωτάκι, τον κλάσαν μέσα
στη Πολύτα το σήνη. Χριστιανός
δε έβρεχνε να μεί πη το καί το. Ο
παπά Σωτήρ, άπο τον άπιο μαχα-
λά, έκρινε ο ποιός ε βρεθεί, που να
μην χαρή τον άπο, τους άλλαζε
τα σέβαν.

Έτσι τον χάσανε τον Μάη μας,
έτσι τον αποτράβει, το έρωμα το
από πη.

Ὁ Σωτήρ σου θέσκησεν αὐτὴν
τὴν ὄψιν χρυσοῦναι πρέβει τοῦ κε-
φάλλου της στὴν πόρτα.

Τώρα, θάλες μὲν ὁ ἀπαντοχὲς, νά !
οὐ δέχου, ἔκρινε ἡ πατρίδα δειγνόμενος
τὴ μιν αἶμα. Μὰ τί νά καρτερῇς ; σοὶ καὶ
γὰρ... ὁ θλῦναι. Ποιὸς νά πῶλῃ, ἔτσι
νὰ ἔρεσθαι ὁ Μόνος μου ! Ὁ γυνὴς
τοῦ πατὴρ Ἰλίου ! δ' ἀγγένας τοῦ
Κρατοῦτος μετ' τὴν ἀκούει καὶ μετ' τὴν
δῶκε μέγα τὸ ὄλο τοῦ χωρὶ !

Κ' ἡ πατρίδα ἀναστενόμενα με
καλῶν, σκόδαίς με τὴν μακροῦν τῇ

ΣΤΑ ΜΠΑΝΙΑ ΤΟΥ ΦΑΛΗΡΟΥ: — Βγάλε με, γρήγορα, μαμάκα μου, γιατί θά ξεχειλίση ή θάλασσα!...

[Γελοιογραφία Φωκ. Δημητριάδου]